

— Αυτό το χωράφι είναι όλο τριφύλλι, εξήγηε ο παππούς. Πρέπει να γνη πέρδικες!...

Φρόρορ! Μόλις το είπε ο παππούς, και να, ένα κοπάδι σηκώθηκε, πέταξαν εμπρός τους.

Ο Γιαννάκης και ο Παυλής όπισθοχωρούν ένα βήμα. Η καρδιά τους κτυπά δυνατά. Για τον πρωτόβγαλτο κυνηγό, το πρώτο πέταγμα της πέρδικας είναι όπως η πρώτη κανονία για τον πρωτόβγαλτο στρατιώτη.

Ο παππούς όμως άταραχος, σηκώνει το τουφέκι, σημαδεύει, ρίχνει: Μπάμ! Μπούμ!

Ο Μπλάκ, με χαρά, τρέχει να πιάσει τις πέρδικες, που πέφτουν κάτω βαρεια πληγωμένες. Ο Γιαννάκης και ο Παυλής τον ακολουθούν μ' όλη τους τη γρηγοράδα.

Μπράμ! ο Παυλής πεδικλώνεται με το δίκτυ και ξεπλώνεται φαρδύς-πλατύς. Εύτυχως το τριφύλλι είναι μαλακό... Και κόκκινος από την έντροπή του, σηκώνεται άβλαβής.

— Τέσσερες, παππού! φωνάζει ο Γιαννάκης θριαμβευτικά. Τέσσερες έπασαν!..

Ξεκινούν, προχωρούν. Ο Παυλής, που κρατεί τις πέρδικες στο δίκτυ, στέκεται κάθε τόσο και τις κυττάζει. Τι ώραία πουλιά!... Το αίμα όμως έχει λευιάσει τα στακτερά πτερά των. Πώς θα ήθελε ο Παυλής να είχε μια πέρδικα ζωντανή, δική του, μέσα σ' ένα κλουβί!..

Αλλοίμονο! εκείνη θα ήταν έτσι ακόμη πιδ δυστυχισμένη απ' αυτές που είναι νεκρές!

Ο Γιαννάκης είναι πονηρός. Από τη στιγμή που ξεκίνησαν, συλλογίζεται πώς να «γελάσει» τον παππού. Ναι, μ' αυτός δεν γελιέται εύκολα.

— Παππού! Θα είναι πολύ δύσκολο να ρίξη κανείς μια τουφεκιά... ε; Πρέπει να είναι πολύ επιτηδεις για να ρίχνη τουφεκί... ε;

— Τι έννοεις; Μιά τουφεκιά στον αέρα, δεν είναι, παιδί μου, και τόσο δύσκολο. Φθάνει να πείσης τη σκανδάλη. Αλλά μια τουφεκιά που να σκοτόνη το πουλί, α, αυτό είναι άλλο πράγμα!..

— Μ' αυτό έννοουσα, παππού. Να ρίχνη κανείς σαν και σάς.

Τον πονηρό!.. Ο παππούς όμως τον άφινει να λέη... — Μά πώς μαθαίνει κανείς; — Ρίχνοντας όλοένα.

— Όταν σεις, παππού, θάρχισατε να ρίχγετε από πολύ μικρός. Έδω είμαστε! Ο παππούς στέκεται και κυττάζει τον Γιαννάκη.

— Μάλιστα, από μικρός. Μά τί, θέλεις τώρα να ρίξης και σύ; Έλα πές το! Τόσην ώρα εκεί τριγυρίζεις...

Ο Γιαννάκης ψιθυρίζει, διαμαρτύρεται: "Α, μπά! όχι... Τα μάτια του όμως τον διαφεύδουν.

— Πολύ καλά λοιπόν! Θα ρίξης τώρ άμέσως.

— Ω, ευχαριστώ, παππού! Αλλά πλησιάζει τώρα κι ο Παυλής.

— Κ' εγώ. — Και σύ!

Ο Γιαννάκης και ο Παυλής, με τονωμένο λαιμό, με άγρυπτα μάτια, ψάχνουν ελόγυρα τους θάμνους. Ένας πρωτόβγαλτος κυνηγός δεν μπορεί βέβαια να τουφεκίση παρά πουλί που κάθεται ακίνητο.

— Νά, νά, παππού, εκεί!

Το πουλί — ένας συκοφάγος, — είναι κοντά και διακρίνεται καθαρά επάνω στο κλαδί του. Η ευκαιρία είναι λαμπρά. Ο Γιαννάκης σημαδεύει.

— Το δεξί σου πόδι πίσω. Όχι τόσο πολύ. Πιδ κοντά. Ακόμη! Ακόμη! Έτσι, γιά σου! Με το άριστερό σου χέρι κράτα καλά το τουφέκι. Στήριξέ το στον ώμο σου. Σημαδεψε τώρα καλά. Τα πόδια του πουλιού πρέπει να βρίσκονται ίσα-ίσα στη μπούκα του τουφεκιού. Μή βιάζεσαι... Καλέ, τρέμεις;

Πράγματι, ο Γιαννάκης είναι συγκεκλινημένος. Καθαστό δεν φοβάται. Αλλά τί βαρύ που είναι το διαβολοτούφεκο!..

Ο παππούς, κοντά του, υποστηρίζει λιγάκι το όπλον. Ο Παυλής από πίσω. Ο Γιαννάκης φερμάρει το πουλί, λές και θέλει να το φάγη με τα μάτια.

Ο παππούς σκύβει να ιδη αν εσημάδεψε καλά.

— Έμπρός τώρα! Ρίξε!

Μπάμ!... Μιά φωνούλα... Ένα περύγισμα άτακτο... Και το πουλί πέφτει επάνω στο φράκτη. Είναι πληγωμένο, πεθαίνει!..

Ο Γιαννάκης όρμα. — Α, τί ώραίο που είναι!

Ο συκοφάγος δεν ήταν μεγαλύτερος από ένα καναρίνι. Η αξία του Γιαννάκη είναι γι' αυτό ακόμη μεγαλύτερα.

— Έλα, βάλ' το στο δίκτυ κ' εμπρός. Αλλ' ο Γιαννάκης δεν έννοσι ναρίση το πουλί του. Ουμψάει έξαφνα ότι από την άρχη ο Παυλής κρατεί το δίκτυ.

— Θα ένκουράστηκες... Δός μου το!

Ο Παυλής διαμαρτύρεται. Δεν κουράσθηκε καθόλου. Αλλά ο Γιαννάκης είναι ο μεγαλύτερος. Επιμένει. Και ο Παυλής υποχωρεί.

Δεν έχει τύχη σήμερα αυτός ο Παυλής! Όταν ήλθε η σειρά του να ρίξη, λίγς έλειψε να σκοτώση, όχι το πουλί που σημάδεψε, αλλά τον Μπλάκ! Είναι άπαρηγόρητος για την άποτυχία του.

— Μην κλαίς, του λέγει ο παππούς κ' εγώ στην ηλικία σου έσκότωσα δύο σκυλιά.

Το ψεύμα αυτό κάπως τον παρηγορεί. Είναι άργά. Πρέπει να γυρίσουν στο σπίτι. Ο Γιαννάκης προηγείται, με το καπέλλο γυρμένο όπίσω, πιδ υπερήφανος παρ' αν είχε σκοτώση έλεφαντα.

— Μαμμά! Μαμμά! το κυνήγι μου!

Ο Παυλής ζηλεύει και προσπαθεί να δικαιολογηθή: Το πουλί που σημάδεψε αυτός, μόλις διεκρίνετο ενω του Γιαννάκη...

Ο Γιαννάκης έδηλωσεν, ότι θα φάγη τον συκοφάγο μόνος του. Η άληθεια είναι ότι δεν θα στομαχιάση καθόλου...

Τώρα βρίσκεται στην κουζίνα! Περιμένει ανήσυχος και άνυπόμονος να του φήσουν το «πουλί του».

(Μίμησις) ΚΙΜΩΝ ΑΛΚΙΑΗΣ

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ. ΤΟ ΑΕΡΟΠΛΑΝΟΝ

Αγαπητοί μου,

ΗΝ περασμένην Κυριακήν, εις το Τατόι, είχα μιν μίαν άποπειραν πτήσεως. Δύο-τρεις χιλιάδες άνθρωποι συνέρρευαν εις το «αεροδρομίου» το όποιον κατεσκευάσεν εκεί ο κ. Αρνιότης, ο πολυμήχανος και πολυτεχνίτης, διά να τον ίδουν να πετάξη με το αεροπλάνον του «αυστήματος Μπλεριώ». Μεταξύ αυτών και ο Βασίλειος, και οι Πρίγκιπες. Έπίσημα, βλέπετε, τα πράγματα καλά... ακριβά, διότι κ' εγώ δεν είξέρω τί έστοίχιζεν έν εισιτήριον. Με όλα αυτά, ο κ. Αρνιότης δεν κατώρθωσε να ύψωθη από το έδαφος ούτε σπιθαμήν. Έπαιδεύθη πολύ, αλλά μόνον διά να συντρέψη την μηχανήν του, την όποιαν έγκατέλειψεν άηληπισμένος. Και ό κόσμος άπήλθε γελών, άποδοκιμάζων και σφυρίζων.

Έν τούτοις ο κ. Αρνιότης είχε κάμη πολλές δοκιμάς, από τας όποιας έμεινεν ευχαριστημένος. Τον είδαν, λέγει, να ύφώνεται με το αεροπλάνον του είκοσιν ως τριάντα μέτρα από την έπιφάνειαν του αεροδρομίου του. Εκ τούτου και το θάρρος του να ξεσηκώση τον κόσμον με τόσην εκκλήραν και να προσκαλέση και τον Βασίλειον. Αλλ' εις τα πειράματα της Κυριακής ύπήρξεν άτυχής έξαιρετικώς. Το αεροπλάνον του, άπειθές και δυσήριον, έπροτίμησε να σπά-

ση παρά να ύψωθη. Αι βλάβαι τας όποιας ύφιστανό εις κάθε άποπειραν, δεν ήτο δυνατό να έπανορθώνωνται τελείως εκ του προχείρου. Και το θάρρος του αεροπόρου βαθμηδόν εξέλειπε...

Το γεγονός είναι, ότι εις τας Αθήνας, ως τώρα τουλάχιστον, τα αεροπλάνα δεν πετούν. Ο αεροπόρος βαρώνος Δε-Καρτερές — έτσι νομίζω τον έλεγαν, — τον όποιον είχε προσκαλέση άλλοτε ο Σύνδεσμος των Συντακτών, ήλθε και έφυγε χωρίς να μās δείξη την ικανότητά του. Οι αγώνες πάλιν του κ. Αρνιότης κατέληξαν εις μίαν μεγαλοπρεπή άποτυχίαν. Και αυτό ακόμη το αεροπλάνον, το όποιον έστειλεν εις την κόρην μου από την Γερμανίαν ή αγαπητήν μας Μέλλουσα Καλλιτέχνης, δεν μās έκαμινε ως τώρα την χάριν να πετάξη.

Το έλαβαμιν, ξεύρετε, χαλασμένον. Φαίνεται ότι εις το τελωγιόν έπαίξαν με αυτό και το έγάλασαν... Αντιπαρστήσαμεν όπως-όπως τα πιανά πτερύγια, τα όποια ήσαν ξεσηκισμένα, και έστερεώσαμεν το τιμόνι, το όποιον ήτο ξεχαρβαλωμένον. Αλλά το αεροπλάνον έπιμένει να είναι «βαρύτερον του αέρος». Όταν το κουρδίζωμιν και το άφινωμιν, ομολογουμένως πιπτει με πολλήν βοήθησιν και μάλιστα να εδση μόνος του τροπον να γελώη τους φύλακας του αιμαλότου Βασιλέως. Την ήμέραν εκείνην, ο Κορμάς τον περιμένει επάνω εις ένα δένδρον, όχι μακράν της «οικίας του Ροβινσώδου», έρχεται δε με' άλλων και ο Τιάρκος, να τω άναγγέλλη τα νέα.

— Όλα πηγαινούν καλά, τω είπεν ο νεανίας, μόλις ανέθη εις το δένδρον κ' έκάθησε πλησίον του. Η δουλειά πρέπει να γίνη σήμερα κηέλα.

— Από τώρα; άνέκραξεν εκπληκτός ο συνταγματάρχης. Μπράβο! έσύ, βλέπω, δεν γάνεις καιρό.

— Μά δύσκολα θα ξαναβρούμε τέτοια ευκαιρία, άπεκρίθη ο Τιάρκος. Η Αυτοκράτειρα έφυγε σήμερα διά τα λουτρα της Βάδης, και ο βασιλεύς της Ρώμης θα την ακολουθήση σε λίγες ήμέρες. Δεν πρέπει λοιπόν να γάσωμε ούτε ώρα. Έπειτα, ή κυρία Μοντεσκιού έχει από γυές φοβερό πονοκέφαλο. Δεν θα έπιθλέπη ίσως σήμερα τόσον άυστήρα. Το άπόγευμα θα παίξωμε πάλι εις το κλουβί του Ροβινσώδου. Αν κατορθώσω να κρατήση αυτό το παιγνίδι ως το βράδυ, σίγουρα σάς πα-

την δύναμιν του κινητήρος του με την δύναμιν της ίδιας του ψυχής. Ο κ. Αρνιότης θα γυμνασθή ακόμη και ίσως άποκτήση αυτήν την άυτοπεποίθησιν του αεροπόρου. Τότε ασφαλώς θα πετάξη. Διότι ή τελειότης και ή έπισκευή της μηχανής του είναι ζήτημα δευτερεύον. Όταν βλέπωμιν — προς το παρόν εις τας εικόνας, — έν αεροπλάνον να σχίξη υπερήφανον τον αέρα, πρέπει να φανταζώμθα εις αυτό όχι άπλουδ μηχανήμα ιπτάμενον μηχανικώς, αλλά μίαν ψυχρήν τολμηρού ανθρώπου, ή όποια με δύναμιν, με θέλησιν, με θάρρος, κατώρθωσε να δώση εις το σώμα της πτερά!

Σας άσπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

ΤΙΑΡΚΟΣ ΚΑΙ ΖΙΝΕΤΤΑ

(ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ JULES CHANCEL)

ΜΕΡΟΣ ΤΡΙΤΟΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ε'. (Συνέχεια)

Περίληψις των προηγουμένων: — Εις το πάκον των άνακτόρων του Σαμπόν, ο Δουδοβίκος Κορμάς, μετεμφοισμένος εις κηπουρόν, συναντάται με τον Τιάρκον και τω άποκαλύπτει το σχέδιόν του περι άρπαγής του μικρού βασιλέως της Ρώμης από τας χείρας των Αυστριακών. Ο Τιάρκος πρόκειται να τον βοηθήση και μάλιστα να εδση μόνος του τροπον να γελώη τους φύλακας του αιμαλότου Βασιλέως. Την ήμέραν εκείνην, ο Κορμάς τον περιμένει επάνω εις ένα δένδρον, όχι μακράν της «οικίας του Ροβινσώδου», έρχεται δε με' άλλων και ο Τιάρκος, να τω άναγγέλλη τα νέα.

— Όλα πηγαινούν καλά, τω είπεν ο νεανίας, μόλις ανέθη εις το δένδρον κ' έκάθησε πλησίον του. Η δουλειά πρέπει να γίνη σήμερα κηέλα.

— Από τώρα; άνέκραξεν εκπληκτός ο συνταγματάρχης. Μπράβο! έσύ, βλέπω, δεν γάνεις καιρό.

— Μά δύσκολα θα ξαναβρούμε τέτοια ευκαιρία, άπεκρίθη ο Τιάρκος. Η Αυτοκράτειρα έφυγε σήμερα διά τα λουτρα της Βάδης, και ο βασιλεύς της Ρώμης θα την ακολουθήση σε λίγες ήμέρες. Δεν πρέπει λοιπόν να γάσωμε ούτε ώρα. Έπειτα, ή κυρία Μοντεσκιού έχει από γυές φοβερό πονοκέφαλο. Δεν θα έπιθλέπη ίσως σήμερα τόσον άυστήρα. Το άπόγευμα θα παίξωμε πάλι εις το κλουβί του Ροβινσώδου. Αν κατορθώσω να κρατήση αυτό το παιγνίδι ως το βράδυ, σίγουρα σάς πα-

ραδίω άπόψε τον Βασίλειον της Ρώμης. Όκ' αυτά εφάινοντο εις τον Κορμάς τόσον ευχάριστα αλλά και τόσον φανταστικά, ώστε δεν έτολμούσε να τα πιστεύσχη. Είχεν όμως πεποίθησιν εις τον νεαρόν βοήθον, τον όποιον είδεν ως τώρα να υπερνικα μεγαλητέρας δυσκολίας. Διά τούτο άπήγγησεν άπλωδ:

— Καλά, σύντροφε! είμθα πάντοτε έτοιμοι να δώσωμιν την έλευθερίαν μας και την ζωήν μας ύπέρ του Αυτοκράτορος. Πέ μου μόνον τί πρέπει να κάμω.

— Ίδού, υπέλαβεν ο Τιάρκος' είδοποιήσατε άμέσως τους δικούς σας να έτοιμάσουν τους σταθμούς και τα άλογα γι' αυτήν την νύκτα.

— Αυτό θα γίνη, είπεν ο Κορμάς' αλλά πώς θα κάμης έσύ την άντικατάστασιν των δύο παιδιών; Η Λευκοθέα, ξέρεις, έδέχθη να δώση τον υιόν της, μόνον ύπό τον όρον να μη τον άφισση, αλλά να μείνη μαζί του και να ύποστη αυτήν την όργην των Αυστριακών, ένω εγώ θα πάγω εις Γαλλίαν τον Βασίλειον της Ρώμης. Με τί τρόπον νομίζεις, ότι είμπορεί να είσχωθη γρήγορα ή Λευκοθέα εις το παλάτι ως ύπηρέτρια;

Ο Τιάρκος έλαβεν ύφος σοβαρόν.

— Συνταγματάρχα μου, τω είπεν' έχετε έμπιστοσύνην σε μένα;

— Ναι.

— Τότε άφιστε με να κάμω ό,τι θέλω... Δεν μπορώ να σάς πω ακόμη ποίον ακριβώς τρόπον θα μεταχειρισθώ διά να κατορθώσω τον σκοπόν μας. Αυτό εξαρτάται από την τροπήν που θα λάβουν τα πράγματα σήμερα το άπόγευμα, από την διάθεσιν του βασιλέως, από τον πονοκέφαλον της κυρίας Μοντεσκιού, από τον καιρόν, από χίλια μικρά περιστατικά, που είμπορεί να έλθουν την τε-

«Κυττάξτε με, συνταγματάρχα μου...» (Σελ. 360, στ. α')

λευταίαν στιγμήν. Ἀλλὰ ἐλπίζω. Κάτι μου λέγει μέσα μου, ὅτι ὁ Θεὸς καὶ ἡ τύχη θὰ εἶνε μαζί μας. Καὶ ξεύρετε γιατί;

— Γιατί; ἠρώτησεν ὁ συνταγματάρχης, μειδιῶν χωρὶς νὰ θέλῃ, μὲ ὄλην τὴν σοβαρότητα τῆς περιστάσεως.

— Γιατί ἀπόψε εἶδα στὸν ὕπνου μου τὸν βασιλέα Βοδόγ. Μὲ τὴν ἀσπρη του γενειάδα, μὲ τὰ διαπεραστικά γαλανὰ μάτια του, μὲ τὸ ἀγαθὸ του χαμόγελο... Μ' ἐσυμβούλευσε, ὅπως ἄλλοτε, καὶ μ' ἐνεθάρρυνε. Εἶμαι βέβαιος ὅτι ἀπόψε θὰ εἶνε μαζί μου καὶ θὰ μὲ βοηθήσῃ. Γι' αὐτὸ ἐλπίζω τόσο ὅτι θὰ ἐπιτύχω.

Ὁ ἀξιωματικὸς δὲν ἐγέλασεν ἀκούων τὴν διήγησιν αὐτῆν τοῦ νεαροῦ βοημοῦ. Δὲν ἠθέλησε νὰ κλονίσῃ τὴν πίστιν του εἰς τὸ ὑπερφυσικόν, γνωρίζων καλῶς ὅτι ἀπατέλει σπουδαῖον παράγοντα διὰ τὴν ἐπιτυχίαν. Καὶ ἠρέσθη νὰ ἐρωτήσῃ:

— Ἀλλὰ ποῦ θὰ σε βροῦμε ἀπόψε, ἡ Λευκοθέα, τὸ παιδί καὶ ἐγώ, καὶ πῶς θὰ πλησιάσωμε τὸν βασιλέα τῆς Ρώμης; Πρέπει νὰ μου πῆς...

— Φυσικά, θὰ σὰς πῶ! ἀπεκρίθη ὁ Τιάρκος.

Καὶ ἐξαπλωθεὶς μὲ τὸ στήθος ἐπὶ τοῦ κλάδου ὅπου ἐκάθητο, ἐσκυφε, παρεμέρισε τὸ φύλλωμα καὶ ἔδειξε πρὸς τὸν ἀξιωματικὸν τὸ κομψὸν περιστύλιον τοῦ τυρολικοῦ οἰκίσκου, ὁ ὁποῖος ἐφαίνετο εἰς τὴν κορυφῇ τοῦ δενδρσφύτου μικροῦ λόφου.

— Κυριάζετε καὶ, συνταγματάρχα μου, ἐξηκολούθησε· βλέπετε καλὰ ἐκεῖνο τὸ καλυβάκι, τὸ κτισμένον μὲ λάσπη καὶ μὲ σάνδια;

— Τὸ βλέπω.

— Ἐκεῖ θὰ γείνη ἡ ἀντικατάστασις τῶν παιδιῶν· ἐκεῖ πρέπει νὰ ἔλθετε ἀμέσως, χωρὶς νὰ σὰς καταλάβουν, μὲ τὴν χυρία Λευκοθέα καὶ μὲ τὸ μικρό.

Ἀπὸ τὸ ὕψος τῆς σκοπίας του, ὁ ἀξιωματικὸς ἐσπούδασε τὴν τοπογραφίαν τοῦ ἐδάφους, ὅπως τὸ ἔκαμνε καὶ εἰς τὸν πόλεμον, ἐνώπιον τοῦ ἄγθρου. Παρατήρησεν, ὅτι ὁ δρόμος, τὸν ὁποῖον ἔπρεπε νὰ κολουθήσουν, διὰ νὰ φθάσουν ἀπὸ τὴν οἰκίαν τοῦ κηπουροῦ μέχρι τοῦ τυρολικοῦ οἰκίσκου, ἦτο ὅλος σχεδὸν σκεπασμένος ἀπὸ ὑψηλοὺς θάμνους καὶ δένδρα. Θὰ ἤμπορούσαν λοιπὸν νὰ περιπατήσουν κρυμμένοι ὑπὸ τὰ φύλλωματα, χωρὶς νὰ τοὺς ἀντιληφθῇ κανεὶς ἀπὸ τοὺς ὑπηρετὰς τοῦ ἀνακτοῦρου καὶ χωρὶς νὰ διέλθουν πλησίον κανενὸς φρουροῦ ἐν τῶν τοποθετημένων παρὰ τὰς διαφόρους θύρας.

— Πολὺ καλὰ, τῷ εἶπεν ὁ Λουδοβί-

κος Κορμαῖς, τὸ ἐδάφος εἶνε εὐνοϊκόν· θὰ εἰμεθα ἐκεῖ—πάνω καὶ οἱ τρεῖς σὲ μιά ὥρα.

— Λοιπὸν, σὰς περιμένω, ἀπήτησεν ὁ Τιάρκος περιχαρῆς· τὰλλα εἶνε δική μου δουλειά.

Δὲν εἶχαν νὰ χάσουν οὔτε στιγμήν. Ὁ συνταγματάρχης ἔπρεπε νὰ εἰδοποιήσῃ ἀμέσως τοὺς φίλους του, τοὺς κρυμμένους εἰς τὸ ξενοδοχεῖον τοῦ χωρίου Μάϊδλιχ παρὰ τὸ Σαμπρὺν, διὰ νὰ εἶνε ἐτοιμὴ τὸ ἴδιον βράδυ καὶ νὰ περιμένῃ ὀπίσω ἀπὸ τὴν μάνδραν τοῦ πάρκου, πρὸς τὸ μέρος τοῦ δάσους, ἡ ἀμαξα ἢ πρῶ-

« Ἐφορεύσαν καὶ οἱ τρεῖς ἐνδυμασίας κηπουρικές... » (Σελ. 361, στ. α'.)

ρισμένη διὰ τὴν ἀπαγγὴν τοῦ Βασιλέως τῆς Ρώμης. Μετὰ μίαν ὥραν, ὁ ἴδιος, ἡ Λευκοθέα καὶ ὁ υἱὸς του θὰ ἦσαν εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ Ροβινσῶνος.

Οἱ δύο συνώμοται, ἀφοῦ ἐκανόνισαν οὕτω τὰ πράγματα, ἐνηγγαλισθησαν καὶ ἀντήλλαξαν φιλῆμα, ὡς ἄνθρωποι μέλβοντες νὰ ἐκτεθοῦν εἰς μέγιστον κίνδυνον. Ἐπειτα, ὡχρὸι ὀλίγον, ἀλλὰ μὲ ὕψος ἀδιάφορον, ἀπεχωρίσθησαν. Καὶ ὁ μὲν Τιάρκος διηυθύνθη πρὸς τὸν τυρολικὸν οἰκίσκον, ὁ δὲ ἀξιωματικὸς πρὸς τὴν κατοικίαν τοῦ κηπουροῦ διὰ τῆς δειροστοιχίας τῶν πασχαλαδῶν. Ἐκεῖ τὸν ἐπερίμεναν ἡ Λευκοθέα καὶ ὁ υἱὸς του.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Σ'

ΑΡΧΗ ΕΚΤΕΛΕΣΕΩΣ

Ὁ Τιάρκος, ἄμα ἔφθασεν εἰς τὴν καλύβην, ὅπου ἐπαίξε κάθε ἀπόγευμα μὲ τὸν Βασιλέα τῆς Ρώμης, δὲν ἐχρονότριθησε μὲ σκέψεις. Τὸ σχέδιόν του ἦτο ἐτοιμὸν πλέον καὶ δὲν ἔμενε παρὰ νὰ τὸ ἀκτελέσῃ τὸ ταχύτερον.

Ἐπανήλθεν εἰς τὸ δωμάτιον, ὅπου εὐρίσκοντο τὰ διάφορα ἐργαλεῖα τοῦ Ροβινσῶνος. Ἐκεῖ ἐδιάλεξε μίαν μεγάλην σανίδα, ἀρκετὰ καχεῖαν, καὶ ἤρχισε νὰ τὴν προιονίξῃ, κατὰ πλάτος μ' ἓνα λεπτότατον πριόνι.

Ἀφοῦ ἐτελείωσε τὴν ἐργασίαν, ἐφορτώθη τὴν σανίδα εἰς τὴν ῥάχιν του καὶ ἐεῖληθεν εἰς τὴν εἰσοδὸν τοῦ περιφύμου σπηλαίου, τὸ ὁποῖον, ὡς εἶπαμεν, προσεπάθουν τώρα νὰ ἐνώσουν δι' ὑπογεῖου διαδρόμου μὲ τὴν καλύβην τοῦ Ροβινσῶνος.

Εἰς φρουρὰς στρατιωτῆς ἐνημάτιζεν εἰς ὀλίγον μῆτρον ἀπόστασιν πρὸ τοῦ περιστυλίου τοῦ τυρολικοῦ οἰκίσκου. Συνειθισμένος ὅμως νὰ βλέπῃ τὸν Τιάρκον προετοιμάζοντα εἰς ἐκεῖνο τὸ μέρος παιγνίδια διὰ τὸν μικρὸν βασιλέα, δὲν ἔδωκε τὴν παραμικρὰν προσοχὴν εἰς ἕ, τι ἔκαμνε τώρα.

Μεταξὺ τῆς οἰκίας τοῦ Ροβινσῶνος Κρούσου καὶ τοῦ υπογεῖου, εὐρίσκειτο ἡ μεγάλη τρύπα, τὴν ὁποίαν ἐσκαπταν ὄλην τὰ παιδιὰ. Ἡ τρύπα αὕτη εἶχεν ἤδη φθάσῃ εἰς βάθος τὸ ἀνάστημα ἑνὸς ἀνθρώπου, καὶ ἀπὸ τὸν πυθμένα τῆς ἤρχιζεν ἡ σήραγγή, ἡ ὁποία συνεκοινωνεῖ μὲ τὸ ὑπόγειον. Ἦτο ἀκόμη στενὴ, ἐν τούτοις ἄνθρωπος μετρίου ἀναστήματος ἤμπορούσε νὰ περάσῃ σὺπτων.

— Ἀμα τελειώσῃ ἡ τρύπα μας, ἔλεγε συχνὰ ὁ Βασιλεὺς τῆς Ρώμης, δὲν θὰ φοβούμεστε πιά ἀνθρωποφάγους.

Καὶ εἰς τὸ αὐτὸ τοῦ φίλου του Τιάρκου προσέθετε:

— Οὔτε τὴ μαμμά—Κιού. Ὁ νεαρὸς Βοημὸς εἶχεν ἀποφασίσει νὰ χρησιμοποιήσῃ τὸ πολύπλοκον αὐτὸ μέρος διὰ τὴν μελετωμένην ἀντικατάστασιν. Ἀπέθεσε τὴν προιονισμένην σανίδα του ἀνωθεν τῆς ὁπῆς, ἐπροχώρησε πατῶν ἐπ' αὐτῆς μὲ προσοχὴν, ἤκουσεν ἓνα χαρακτηριστικὸν τρίξιμον καὶ ἔσπευσε νὰ πηδήσῃ ἐπὶ τοῦ στερεοῦ ἐδάφους ψιθυρίζων: — Πάει καλὰ.

Ἐπειτα ἐκάθησε, περιμένων τὸν Λουδοβίκον Κορμαῖν, τὴν Λευκοθέαν καὶ τὸν υἱὸν των. Ἐν μόνον πράγμα τὸν ἀνησυχούσεν: ἡ παρουσία τοῦ φρουροῦ, ὁ ὁποῖος ἐξηκολούθει νὰ βηματίζῃ πρὸ τοῦ

περιστυλίου. — Περιεργὸν πρᾶγμα, ἐσυλλαγιζέτο· συνήθως αὐτὸς ὁ στρατιώτης δὲν πλησιάζει τόσο πολὺ· γιατί σήμερα ἔτσι;... θὰ τοὺς ἰδῇ!

Μετ' ὀλίγον, ἀπὸ τὸ ὕψος τοῦ λόφου ὅπου εὐρίσκειτο, ὁ Τιάρκος, μὲ χαρὰν καὶ μὲ ἀνησυχίαν, εἶδε διευθυνομένους πρὸς τὸ μέρος τοῦ τὸν Κορμαῖν καὶ τὴν Λευκοθέαν, ἡ ὁποία ἐκράτει ἀπὸ τὸ χεράκι τὸν μικρὸν Ναπολέοντα.

Ἐφορεύσαν καὶ οἱ τρεῖς ἐνδυμασίας κηπουρικές. Ὁ συνταγματάρχης ἐσπρωγνεν ἓνα ἀμαξακι φορτωμένον χόρτον, ἡ δὲ Λευκοθέα εἶχεν εἰς τὸν ὦμον ἓνα μεγάλο λισγάρι.

Ἐπροχώρουν μὲ προσοχὴν καὶ ἐκαίμαν διαφόρους ἐλιγμούς, διὰ νὰ κρύπτονται ὅσον τὸ δυνατόν περισσότερον

ἀπὸ τοὺς θάμνους. Οἱ ὑπηρεταὶ τοῦ ἀνακτοῦρου βεβαίως δὲν τοὺς ἐβλέπαν. Μόνον ὁ φρουρὸς τοῦ τυρολικοῦ οἰκίσκου ὑπῆρχε κίνδυνος νὰ τοὺς ἰδῇ, πρὶν προσφθάσῃ ὁ Τιάρκος νὰ τοὺς κρύψῃ εἰς τὸ ὑπόγειον...

Εὐρίσκοντο τώρα κρυμμένοι εἰς ἓνα πικνότερον θάμνον, ὁ ὁποῖος εὐρίσκειτο ὀλίγα βήματα μακρὰν τῆς οἰκίας τοῦ Ροβινσῶνος· ἀλλ' εἶχον ἀκόμη νὰ περάσουν ἓν διάστημα κενὸν καὶ ἀμυᾶδες, ὅπου θὰ ἦσαν τελεῖως ἀσκεπεῖς.

Ὁ Τιάρκος, μὲ τὸ βλέμμα προσηλωμένον ἐπὶ τοῦ κατρημένου φρουροῦ, ἐνευσεν εἰς τὸν συνταγματάρχην νὰ σταθῇ. Ἐν τῷ μεταξύ ἐμελετοῦσε προσεκτικῶς τὰς κινήσεις τοῦ στρατιώτου, ὁ ὁποῖος, διὰ κανονικοῦ καὶ μηχανικοῦ βή-

ματος, ὡς αὐτόματον, διέσχίζεν ὄλην τὴν πρόσφιν τοῦ οἰκίσκου. Ὅταν ἐφθάνεν εἰς τὸ ἄκρον, ἔκαμνε ἡμίσειαν στρόφην, καὶ τότε ἐπομένως ἐστρεφε τὰ νῶτα πρὸς τὸν θάμνον, ὁ ὁποῖος ἀπέκρυπτε τὴν οἰκογένειαν Κορμαῖ.

Ἐπὶ τῆς κανονικότητος αὐτῆς τοῦ στρατιώτου ὁ Τιάρκος ἐστήριξε τὸ σχέδιόν του. Διηυθύνθη ἡσυχῶς, ἀφελῶς, πρὸς τὸν θάμνον, καὶ προσποιούμενος ὅτι κάτι γυρεύει εἰς τὸ ἐδάφος, ἐσκυφε καὶ εἶπε γρήγορα-γρήγορα πρὸς τὸν ἀξιωματικὸν:

— Πέραστε μὲ τρεχάλα τὴ στιγμήν, ποῦ ὁ φρουρὸς πεισοπλατίζει.

— Καλὰ, ἐνόησα, ἀπεκρίθη ὁ Κορμαῖς. (Ἐπιτετα συνέχεια)

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΝΕΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΑΠΟ ΟΛΩΝ ΤΩΝ ΚΟΣΜΩΝ

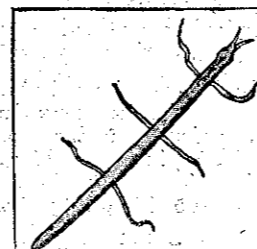
Φυτόν ποῦ περιπατεῖ

Τὸ περιεργὸν αὐτὸ φυτόν ὀνομάζεται Ἄδιαντον (adiantum) καὶ εὐρίσκεται εἰς τὰ βόρεια τῶν Ἀγγλικῶν Ἰνδιῶν. Οἱ κλάδοι του εἶνε μακροὶ, εὐκαμπτοὶ καὶ φθάνουν μέχρι δύο καὶ τριῶν μέτρων. Ἡ ἄκρὰ κάθε κλάδου, ἄμα ἐγγίσῃ τὸ ἐδάφος, κάμνει ρίζας. Γίνεται λοιπὸν ἐκεῖ νέον φυτόν, τὸ ὁποῖον κάμνει τὰ ἴδια, δηλαδὴ ἐκπέμπει νέους κλάδους, οἱ ὁποῖοι ριζοβολοῦν μακρότερα.

Οὕτω τὸ ἀδιαντὸν προχωρεῖ κατ' ἔτος περὶ τὰ δέκα μέτρα καὶ ὀλονέν κατακτᾷ ἐδάφος... ὅπως ἡ Ἀγγλία.

Τὸ ἄλογον τοῦ διαβόλου

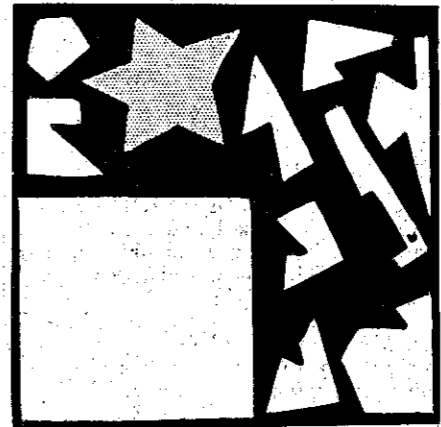
« Ἄλογον τοῦ Διαβόλου» ὀνομάζεται ὑπὸ τῶν μαύρων τῶν Ἀντιλλῶν τὸ ἔντομον αὐτὸ ποῦ βλέπετε εἰς τὴν εἰκόνα, ὡς ἐκ τοῦ περιεργοῦ του σχήματος. Οἱ Ἀγγλοὶ πάλιν τὸ ὀνομάζουν «walking stick», δηλαδὴ «κινούμενον μαστοῦνι». Εἶνε βαθυπράσινον καὶ ὀμοιάζει μὲ φύλλον ἢ κλάδον δένδρου. Οὕτω, χάρις εἰς τὸ χροῦμά του καὶ εἰς τὸ ἰδιαιτέρον σχῆμά του, τὰ πτηνὰ διέρχονται πολὺ πλησίον του χωρὶς νὰ τὸ παρατηροῦν. Καὶ τὸ «Ἄλογον τοῦ Διαβόλου» γλυτῶνει!...

Κλίνη πολὺ... ἀναπαυτική

Ἡ κλίνη αὕτη χρονολογεῖται ἀπὸ τὴν ἐποχὴν τῆς Ἀναγεννήσεως καὶ ἐπιδεικνύεται σήμερον εἰς κάποιον Μουσεῖον τῆς Ἰταλίας. Ἐν εἶδος καλύμματός, κρυμμένον εἰς τὴν οὐρανίαν τῆς κλίνης, πίπτει δι' ἐλατηρίου καὶ καλύπτει ἐξ ὀλοκλήρου τὸν ἐπ' αὐτῆς ἀνυπόπτως κοιμώμενον. Οὕτω τὸ θῦμα ἀπέθνησκεν εἰς τὸν ὕπνον τοῦ ἐξ ἀσφυξίας· λέγεται δὲ ὅτι πολλοὶ ἄνθρωποι τὴν ἐποχὴν ἐκείνην ἐθανατώθησαν δι' αὐτῆς τῆς κλίνης.

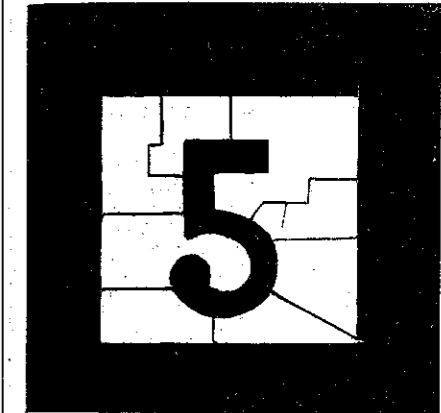
Παίγνιον

Ἐπὶ τοῦ λευκοῦ τετραγώνου, νὰ τοποθετηθοῦν οὕτω πῶς τὰ ἐννέα λευκὰ τεμάγια, ὥστε νὰ μείνῃ μεταξὺ αὐτῶν καὶ εἰς τὸ μέσον τόπος, διὰ νὰ χωρέσῃ ἀκριβῶς ὁ ἀστήρ.

Ἀγλῶσις: Κάθε συνδρομητῆς, ἀγοραστῆς ἢ ἀναγνώστης τῆς Διαπλάσεως, ἀπὸ τὰς Ἀ-

Λύσις τοῦ Παίγνιου τοῦ 42ου φυλλαδίου

Ἴδου πῶς θὰ συναρμολογηθοῦν τὰ τεμάγια διὰ νὰποτελεσθῇ ὁ ἀριθμὸς 5.

Οἱ ἀλλασσοντες κατοικίαν Συνδρομηταί, παρακαλοῦνται, διὰ νὰ μὴ παρατίπη τὸ φύλλον των, νὰ δηλώσουν ἀμέσως τὴν νέαν των διευθύνσιν εἰς τὸ Γραφεῖόν μας, ἀποστέλλοντες καὶ 50 λεπτὰ διὰ τὴν ἐκτύπωσιν τῆς νέας ταυνίας. Ἄλλως δὲν εὐθυνομέθα διὰ τὴν ἀπώλειαν τοῦ φύλλου.

Ίδε τὸν Ὁ-δύγον τοῦ

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

Συνηδρῶν τοῦ Κερ Β

ΕΙΣ ΤΗΝ ΘΑΛΑΣΣΑΝ

[Ἡ βραβενδία ἐκ τοῦ Γερμ. μετάφρασις.]

Ἡ αἰωνία θάλασσα! Πόσα ἐμπεριέχονται εἰς τὴν λέξιν αὐτήν! Ποία πληθώρα μεγαλοπρεπῶν ἐντυπώσεων, ποία δύναμις καταπλήσσοσα, ποῖον πολύμορφον μυστήριον!

Ὅστις δὲν εἶχε ποτὲ τὴν εὐτυχίαν, ἐπὶ τῆς ἀτελευτήτου θαλάσσης ἢ ἐπὶ τῆς παραλίας τῆς νῆς πλανηθῆ, δὲν δύναται νὰ ἐννοήσῃ ὅποια γοητεία μᾶς κυριεῦει ἐνώπιον τῆς ἀπεράντου ὕψους ἐπιφανείας.

Ἡ θάλασσα ζῆ ἀισθανόμεθα καὶ ἀκούομεν εἰς τὸν κτύπον τῶν θραυσμένων κυμάτων τῆς, τὴν ἀδιακόπως ἐπαναλαμβάνομένη ἀναπνοὴν τῆς· εἰς τὴν ἐναλλαγὴν τῆς παλιροῦς καὶ τῆς ἀμώβτης, τὴν κοίμησιν καὶ τὴν ἀφύπνισίν τῆς.

Ποτὲ ἡ σημερινὴ θάλασσα δὲν ὁμοιάζει μὲ τὴν χθονίην· πάντοτε νέας ἐκπληκτικὰς εἰκόνας ἐκτυλίσσει ἢ ἀλυμυρὰ ἐπιφάνεια ἐνώπιον τῶν ὀφθαλμῶν μας, καὶ ἔκθαμβοι, μαγευμένοι, ἰστάμεθα εἰς τὴν ὄψιν, ἴσως διὰ πρώτην φοράν τὸ ἀπειρον μεγαλεῖον τῆς παντοδυναμίου φύσεως τελείως συνασθανόμενοι.

Εἶνε ἀληθιμόν ὅτι θεά, ἡ ὁποία ἐγγράσσεται εἰς τὴν καρδίαν μας διὰ παντός.

Παῖδι τῆς Ἀρχιάλου

ΜΕΣΑ ΣΤΟΥΣ ΤΑΦΟΥΣ

Στὸν μυστηριώδη αὐτὸν τόπον, ὅπου βασιλεύει ἡ Λύπη, ὁ ἄνθρωπος ἦσυχος πλέον θὰ ἔλθῃ ν' ἀναπαυθῆ, μετὰ τὸν ἀγωνιώδη δρόμον ποῦ διήγνησε...

Ἐκεῖ ἐπάνω στὴ λευκὴ πλάκα στέκεται ὁ σταυρός...

Ἢπ' αὐτὸν θὰ ταψῆ ὁ πόνος... Ἢπ' αὐτὸν θὰ ταψῆ καθετῆς νεότης ἰδανικό... Ἐδῶ θὰ παύσῃ πλέον τὰ πάθη, ἔδῶ ἡ φιλία θὰ λησιμονηθῆ... Ἡ ἀγάπη τῆς μητέρας, τοῦ παιδιοῦ, κάθε μας ἀγάπη εἰς αὐτὸν θὰ ταψῆ. Μέτωπα στολισμένα διὰ πολυτίμων λίθων, καὶ μέτωπα ποῦ γιὰ στόλισμα ἔχουν τὸ σπάνιο τῆς ἀνόνητος στεφάνι, εἰς αὐτὸν γλυκὰ θ' ἀναπαυθοῦν.

Ὅλα, ὅλα, κάθε τι καλὸ ἢ κακὸ, εἰς ἐκείνο τὸ μικρὸ λευκὸ σπιτάκι, ποῦ ἔχει ἐπάνω τὸν χιονιῶτο σταυρὸ καὶ μοιάζει σὺν ἐκκλησίᾳ, ἐκκλησίᾳ τοῦ θανάτου, ἐκεῖ θὰ τελειώσῃ.

Ἄχ, πότε νὰ διαβῶ τὸν δρόμον ποῦ με χωρίζει ἀπὸ τὸ σπιτάκι μου τὸ λευκόν... Πότε θάρθῃ νὰ κοιμηθῶ στὸ ὄραῖο μου λευκὸ κρεβάτι, ποῦ ἔχει ἐπάνω, γύρω ἀπὸ λούλουδα, τὸν χιονιῶτο σταυρόν...

Μασκότ

ΠΡΩΤΟΒΡΟΧΙΑ

Ἐξω σιγοβρέχει, ὁ οὐρανὸς εἶνε μολυβένιος, κάποιον - κάποιον ὁ κεραυνὸς ἀυλακώνει τὰ σύννεφα. Κάθμῃαι κοντὰ τὸ παράθυρον ποῦ βλέπει πρὸς τὸν κῆπον, μετὰ τὸ πρόσωπον ἀκουμπισμένο στὸ γυαλί.

Τὰ δένδρα καὶ τὰ ἄνθη κλίνουν τὰ κεφάλια των. Ἐνας ψυχρὸς ἀνεμὸς φυσᾷ καὶ τὸ σῶμα ῥιγεῖ ἀσπίτως. Κάποιον - κάποιον πέραν γρήγορα κανένα κοράκι μὲ κρωγιμούς δυνατούς. Ἡ ἀπειρος μελαγχολία, ποῦ βασιλεύει παντοῦ, μεταδίδεται στὴν ψυχὴ μου, καὶ ρεμβάζω μὲ τοὺς θλιβεροὺς στοχασμούς ποῦ θυμίζει στὸν ἄνθρωπον...

Δωδοναῖος

ΤΟ ΤΡΑΓΟΥΔΙ ΤΟΥ ΞΕΝΗΤΕΜΕΝΟΥ

...Κι' εἶπα: «ὦ ἀγῆ, ἀπ' τάνθη σου, ἀπ' τὰ τριαντάφυλλα σου δὸς μου κι' ἔμένα ἕναν ἀνθὸ, μικρὸ χαλκὸν...»

Κι' εἶπε: «ἢ φωνιὰ σου τὸν ἀνθὸ μου εἰδὲν ἄλλοθι ἢ ὀμορφὴν χαρὰ γιὰ τὴ φωνιὰ σου...»

Κι' εἶπα: «ὦ ἀγῆ μου πασχαλιά, μὲ τὴ γλυκεῖα δροσιά σου ρίξε 'στὸ μαῦρον μου κοῦμὸ μὴ σάλα νὰ εἶδῃς...»

Κι' εἶπε: «Τὸ αἰώνιο δάκρυ σου τὴ δρόσισον μου θὰ ἀνίξη, δὲν πλάσθηκε ἢ καλὴ δροσιά γιὰ τὴ φωνιὰ σου...»

Κι' εἶπα: «Ποῦλι γλυκόλαλο, μὲ τὴ φωνιὰ σου λαλιά σου τὸν πόνο ἐλα ἀκοκίμισε ποῦ τρέφει τὰ ὀσθικά μου...»

Κι' εἶπε: «Τὶ θέλεις, δύστηνη, τὴν πρόσωπον μου χάρη λαλιά μου; Ὅ πόνος μόνον ἐπλάσθηκε γιὰ τὴ φωνιὰ σου...»

Ἀφρόνητο

Ο ΑΒΔΟΥΛ

Στὴ Μάνη, στὸν πύργον τοῦ παπποῦ μου, μαζί μὲ τοὺς ἄλλους σκλάβους, ἦταν καλὸς ὁ Ἀβδούλ, καὶ ποῦ πάντων πολὺ πιστός. Ἐλάτρευε τὸν κύριόν του, καὶ ἔσπερε στὴ θάλασσα καὶ στὴ φωνιὰ, γιὰ νὰ τοῦ προσεγγίσῃ μία μικρὴ χαρὰ. Εἶχε ὄμως καὶ ἕνα ἐλάττωμα· ἦταν πολὺ δειλός. Δὲν μπορούσε ν' ἀκούσῃ τοῦρεψ, χωρὶς νὰ τρέμῃ. Ὅταν βέβαιε τὸν παπποῦ νὰ καθαρίσῃ τὰ ὄπλα του, τοὺς ἔρριχνε ματιὰς γεμάτες φόβου. «Αἰ δειλὲ, τοῦ ἔλεγε ὁ παπποῦς, πότε θὰ συναίτησῃς τὰ ὄπλα;» Τότε ὁ Ἀβδούλ προσπαθοῦσε νὰ κάμνῃ πῶς δὲν φοβᾶται, ἀλλὰ ὅταν ἔβλεπε καμιά λάμψιν ἀπὸ κανένα σπαθί ἢ μαχαίρι, κινδύνισε ἀπὸ τὸν φόβον του.

Ὁ παπποῦς γελοῦσε, καὶ ὁ Ἀβδούλ ἔφρονε μὲ δακρυζομένα μάτια, ποῦ ἔβλεπε τὸν ἀφέντην του νὰ γελᾷ μαζί του. Μία μέρα, ὁ ἀρχοντας τοῦ γειτονικοῦ χωριοῦ ἦλθε μὲ τοὺς ἄνδρες του, νὰ πολεμήσῃ τὸν παπποῦ γιὰ κάτι ἀφορμὲς ποῦ εἶχε μαζὺ του, καὶ περικύκλωσε τὸν πύργον. Ἐνῶ ὅλοι οἱ ὑπὴρέται ἐτρέξαν νὰ βοηθήσουν τοὺς δικούς του ἄνδρες, ὁ Ἀβδούλ πῆγε στὴν κἀμαρα τῆς γιανιάς, καὶ τὴν ἤρε νὰ κρατᾷ τὸ μικρὸ παιδάκι τῆς στὴν ἀγκαλιά τῆς. Ἔτσιε στὰ πόδια τῆς καὶ ἄρχισε νὰ κλαίῃ καὶ νὰ δέρονται. Ἡ γιανιά (γενναία Μανιάτα) χαμογέλασε μὲ τὴ δειλία του καὶ προσπαθοῦσε νὰ τὸν ἡσυχάσῃ, ὅταν ἀνοιξεν ἡ πόρτα, καὶ μπῆκε μέσα ἕνας ἀρματωμένος ἄνδρας. Ἐδῶσε μὴ σπρωξιὰ στὴ γιανιά, πρὶν προφθάσῃ νὰ δῇ τί τῆς γίνεται, ἄρπαξε τὸ παιδί ἀπὸ τὰ χεῖρα τῆς καὶ ἔσυρε τὸ μαχαίρι του γιὰ νὰ τὸ σφάξῃ ἴσως. Ὁ Ἀβδούλ ὅταν εἶδε τὸ μαχαίρι κοντὰ στὸ παιδί τοῦ κυριοῦ του, ἔξελασε τὸ φόβον του, ἔρριξε ἐπάνω στὸν ἀρπαγὰ, καὶ μὲ μεγάλη δύναμιν τοῦ ἔπρησε τὸ μαχαίρι καὶ τοῦ τὸ ἔβασε στὴν καρδιά. Ἔπειτα πῆρε τὸ παιδί καὶ ἔτρεξε νὰ τὸ παραδώσῃ στὸν κύριόν του, ὅταν δύο ἄλλοι ἄνδρες ἔπεσαν ἀπάνω του. Ὁ Ἀβδούλ πάλι ἔξελασε τὸ φόβον του. Μὲ δύο δυνατὰ κτυπήματα ἔσπρωξε τὸν ἕνα, ἐνῶ στὸν ἄλλο ἔβασε πάλι τὸ μαχαίρι του. Ἦτο ὄμως κι' αὐτὸς πληγωμένος. Τὸ αἷμα ἔτρεχε ποτάμι ἀπὸ πάνω του. Προχώρησε λίγα βήματα, ἀλλὰ βλέπει καὶ ἄλλον ἕνα ἄνθρωπον νὰ ἔρχεται. Στήριξεν στὸν τοῖχο, ἀποφασισμένος νὰ ὑπερασπισθῆ ὡς τὸ τέλος τὸν μικρὸν τὸν κύριον, τὰ γονατὰ του ὅμως λύγισαν, καὶ ἔπεσε κάτω. Ὁ ἄνθρωπος ἐπλησίασε, καὶ ἡ χαρὰ τοῦ Ἀβδούλ ἦτο ἀπερίγραπτη, ὅταν εἶδε πῶς αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος ἦτο ὁ ἴδιος ὁ παπποῦς. Τοῦ ἔβαλε στὰ χεῖρα του τὸ παιδί του, καὶ μὲ πολὺ γλυκεῖα φωνὴ τοῦ εἶπε: «Ἀβδούλ ὄχι κιὰ δειλός. Ἀφέντης ἀγαπᾷ τώρα Ἀβδούλ!»

Ὁ παπποῦς κατάλαβε τὴ συμβαίνει. Μὲ δάκρυα εὐγνωμοσύνης στὰ μάτια, ἔσπερε γιὰ χεῖρα τοῦ πιστοῦ μαῦρον καὶ τοῦ εἶπε: «Ἀβδούλ εἶσαι πολὺ γενναῖος, ἔχεις μάλιστα τὴν εὐγενέστερη γενναϊότητα, γιὰτὶ σοῦ τὴν ἔφερε ἡ ἀγάπη σου καὶ ἡ ἀφοσίωσίς σου.» Ὁ Ἀβδούλ τὸν ἀκούσε μὲ χαμογέλο, ἔπειτα ἔκλεισε τὰ μάτια του καὶ κοιμήθη γιὰ πάντα, εὐτυχισμένος ποῦ ἐμπόδισε νὰ εἶδῃ τὸν κύριόν του μὴν ἐπιμελεῖται, καὶ ποῦ στὴν τελευταία του ὥρα, ἀκούσε τὸν ἀφέντην του νὰ τοῦ λέγῃ πῶς εἶνε γενναῖος.

Σανδὴ Μανιάτ

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ὁ διδάσκαλος πρὸς τὸν Γερμανὸν Ἀσπὸν: — Τί εἶνε ὄνος; — Ζῶν ἀειθαλῆς, κύριε. — Πῶς σοῦ ἦλθε τέτοια ἰδέα, παιδί μου; — Γιάτὶ ἀπὸ τὸν καιρὸν ποῦ γεννιήθηκα; ὁ δὲ καὶ ἀπὸ τὸν καιρὸν ποῦ γεννιήθηκα; ὁ δὲ καὶ ἀπὸ τὸν καιρὸν ποῦ γεννιήθηκα; (Γερμανός).

Ἐπειθ', ὁ δὲ καὶ ἀπὸ τὸν καιρὸν ποῦ γεννιήθηκα; (Γερμανός).

Ἐπειθ', ὁ δὲ καὶ ἀπὸ τὸν καιρὸν ποῦ γεννιήθηκα; (Γερμανός).

Ἐπειθ', ὁ δὲ καὶ ἀπὸ τὸν καιρὸν ποῦ γεννιήθηκα; (Γερμανός).

Ἐπειθ', ὁ δὲ καὶ ἀπὸ τὸν καιρὸν ποῦ γεννιήθηκα; (Γερμανός).

Ἐπειθ', ὁ δὲ καὶ ἀπὸ τὸν καιρὸν ποῦ γεννιήθηκα; (Γερμανός).

Ἐπειθ', ὁ δὲ καὶ ἀπὸ τὸν καιρὸν ποῦ γεννιήθηκα; (Γερμανός).

Ἐπειθ', ὁ δὲ καὶ ἀπὸ τὸν καιρὸν ποῦ γεννιήθηκα; (Γερμανός).

Ἐπειθ', ὁ δὲ καὶ ἀπὸ τὸν καιρὸν ποῦ γεννιήθηκα; (Γερμανός).

Ἐπειθ', ὁ δὲ καὶ ἀπὸ τὸν καιρὸν ποῦ γεννιήθηκα; (Γερμανός).

Ἐπειθ', ὁ δὲ καὶ ἀπὸ τὸν καιρὸν ποῦ γεννιήθηκα; (Γερμανός).

ΜΥΘΟΙ ΚΑΤΑ ΤΟΝ ΑΙΣΩΠΟΝ

ΓΑΤΑ ΚΑΙ ΠΟΝΤΙΚΟΙ

Κάποιος βαφεὺς γάτα εἶχε λευκὴ ποῦ τὴν θαυμάζαν, σὲ ἔργαστήρι, οἱ ποντικοί.

Γιάτὶ ἕναν-ἕνα ἐσοῦσαν προσεχτικά, Ποτέ τῆς δὲ, νὰ γευμαίτῃ τακτικά. Μά, τόσο που προσεχτικὴ εἶταν, λάθος κάνει καὶ μέσα, μ' ἕναν πῆδο, πέφτει στὴ λεκάνη καὶ ἐκεῖθε ἀπὸ χιονιὰτῆ βγαίνει... σὰ μὲν [λάνη]

Τὴν ἄλλη μέρα οἱ ποντικοὶ ἀπ' εἰς τρέπες καθῶς εἶται τὴν εἶδαν, ὁζω οἱ φόβοι τους κ' οἱ λῆψεις.

Θαροῦν ἢ γάτα πῶς... τὸ ράσο εἶχε φορέσει καὶ πιά, σὰ μοναχὴν σὲ μοναστήρι. Μὲ τίς μετάνοιες θὰ περῶναι καί... φωροτόρι, χωρὶς νὰ ξαναφάει ποντικὴ, ὅπως ἡ τάξη τὸ λέγει: «Καλογορᾶ ποτέ δὲν θὰ μπόρῃσαι. Νὰ κροφαγῆσῃ ὅσο τὸ κρέας κι' ἂν τῆς ἀρέσει...»

Καὶ νὰ σου τοὺς! θαρρᾷ ὅτ' εἶχε χαράξει, Δέκα καὶ πέντε κ' εἰκοσι καὶ ἐδῶ καὶ ἐκεῖ, Μέσ' ἀπὸ τοὺς κρυφάνες τοὺς χοροσηδώντας καὶ κάτω ἀπὸ τὰ μουστάκια τους γελώντας, Τρέχουν νὰ βροῦν φαγάκι... καὶ τὴ γάτα [οἱ ποντικοί...]

Μὰ ἡ Μελανία, ἀνάμεσόν τους ὡς εὐρήθηκε, [δύο δύο] σοῦ τους τσακάνει πεινασμένη... καὶ φευγί! Μὰ τί φευγί! εἶταν τὸ δικό τους! Εἶταν τρέμος, Που οὐδὲ λαγοὶ δὲ δοκίμασαν... Ὅμως Ἀκόμη ἴσως δὲν ξέρετε, τί ἐπάθανε! Καθῶς, σὺν ἡγουμένῃ, τότε τὴν ἐμάθανε, Ἀπὸ δὲ εὐνεθίσει ἀπὸ τότες ταχτικά. Νὰ τρέπει τοὺς ποντικούς καί... βιαστικά: Νὰ ξέροντε «τὸ ράσο πῶς παπὰ δὲν κάνει», Μὴδὲ τὴ γάτα καλογορᾶ... ἢ λεκάνη!

ΓΙΑΝΝΗΣ ΠΕΡΓΙΑΛΙΤΗΣ

ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ Μ. ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ

ΜΕΤΑΦΡΑΣΕΩΣ ΕΚ ΤΟΥ ΓΕΡΜΑΝΙΚΟΥ

[Ίδε φυλλάδιον 17ον, σελ. 147.]

Τὸ γερμανικὸν κείμενον ποῦ σὰς ἔδωσα αὐτὴν τὴν φοράν, ἦτο πολὺ δύσκολον. Διὰ τὸ μεταφράσῃ, ἔπρεπε νὰ γνωρίζῃ κανεὶς καὶ τὰ γερμανικὰ καλὰ καί... τὰ ἑλληνικὰ εἰς τὴν ἐντέλειαν. Διὰ τοῦτο μόνον ὀλίγοι, καὶ αὐτοὶ ἀπὸ τοὺς μεγαλειτέρους, ἤμπορσαν νὰ στέλλουν καλὰς μεταφράσεις.

Καμμία ὅμως δὲν ἦτο τέλεια. Αἱ τρεῖς ἢ τέσσαρες καλλίτεραι, — τοῦ Ἀνερωτοῦ, τῆς Μαιεδόνισσας, τῆς Ἠχοῦς τῆς Καρδίας, τοῦ Παιδιοῦ τῆς Ἀρχιάλου κτλ. — διὰ νὰ δημοσιουθῶν, ἔπρεπε νὰ διορθωθοῦν. Τὰς εἰδώθησα δὲ καὶ παρετήρησα, ὅτι τὰς ὀλιγοτέρας διορθώσεις εἶχεν ἡ μετάφρασις τοῦ Παιδιοῦ τῆς Ἀρχιάλου. Αὐτὴν λοιπὸν βραβεύω καὶ δημοσιεύω σήμερον εἰς τὴν Σελίδα Συνεργασίας.

ΑΠΟΝΟΜΗ ΤΩΝ ΒΡΑΒΕΙΩΝ

ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Παιδί τῆς Ἀρχιάλου [15 Ε].

ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Ἀγγελος Ἀνερωτοῦ [13 Ε]. — Μαιεδόνισσα [12 Ε].

ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Ἠχώ τῆς Καρ-

δίας [11 Ε]. — Μαρία Περρωτῆ [10 Ε]. — Κεφαλληνικὴ Ἀδρα [10 Ε].

ΕΠΑΙΝΟΣ (ἀπὸ [8 Ε] εἰς ἕκαστον): Ἀναγεννηθεῖσα Ἑλλάς. — Ἑλληνικὴ Ψυχὴ. — Ὑπερήφανο Ἐλληνόπουλο. — Γεώργιος Σπυρ. Λιβαδάς. — Γλυκογόραμα. — Χαριστικὸς τῆς Ἠλιόγεννης. — Ναυτικὴ Ἑλλάς. — Ἀνώνυμος ἐκ Σμύρνης. — Ἀειλά-Σουλτάνα. — Χασάν ὁ Γεντίσαρος. — Ὁραία Ἀμαζὼν καὶ Γαληνία Θάλασσα. — Φλογέρα τοῦ Βασιλεῖα. — Τουμιστῆς Μεχμέτ.

ΕΥΦΗΜΟΣ ΜΝΕΙΑ (ἀπὸ [5 Ε] εἰς ἕκαστον): Μηρικὴ Στοργή. — Σανθὸς Ἰππότης. — Χρυσόκομος Νύμφη. — Ἰππότης τῆς Σαφίας. — Κική Ἰ. Δεμερτζή. — Φαιμὲ-Χαροῦμ. — Σοφία Τραυλοῦ-Πιεράτου. — Ἀρίων. Μέλλουσα Νικήτρια Ἑλλάς. — Κώστας Μαργαρίτας. — Ἐρμὴς τοῦ Πραξιτέλους. — Μάρκος Ἀδελφός. — Πέτρος Γεωργακόπουλος. — Βελοφόρος Ἀρτεμύς.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ „ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ“

Ἀθήναι, 38, ὁδὸς Ἐδριπίδου τὴν 29ην Σεπτεμβρίου 1910

Ο ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΤΟΥ ΞΕΣΤΑΘΜΑΤΟΣ

Ὁ Δέκατος Διαγωνισμὸς Ξεσταθμάτου ἔληξε. Μετ' ὀλίγον θὰ προκηρυχθῆ ὁ νέος πρὸς ἐγγραφὴν συνηδρῶν καὶ αγοραστῶν διὰ τὸ 1911. Ἐτοιμασθετε!

ΠΑΙΔΙΚΕΣ ΣΕΛΙΔΕΣ,

Ἡ φίλη μας Μαιεδόνισσα, μὲ εἶπες νὰ διαβάσω ἕνα θαυμάσιον βιβλίον. Εἶνε οἱ «Παιδικὲς Σελίδες» τῆς κυρίας Π. Σ. Δέλτα, κομψότατος εἰκονογραφημένος τόμος, τυπωμένος εἰς τὸ Λονδίνον καὶ περιέχον δύο ἐπιτομὰς διηγήματα: α', Γὰ τὴν Πατιόδα, μὲ εἰκονογραφίας τοῦ κ. Ν. Λύτρα· καὶ β', Ἡ καρδιά τῆς Βασιλοπούλας, μὲ εἰκονογραφίας τῆς δ. Σ. Λασκαρίδου. Τὰ ἐδιάβασα καὶ τὰ δύο εἴμενα καταγοητευμένη. Κάθε Ἑλληνόπουλο καὶ κάθε Ἑλληνοπούλα πρέπει νὰ διαβάσῃ τὸ ἕξοχον αὐτὸ βιβλίον τῆς κυρίας Π. Σ. Δέλτα. Τρέπει, διδάσκει, μορφώνει, φρονιματίζει. Σὰς τὸ συνιστῶ μὲ ὅλην μου τὴν καρδίαν. Κ' εὐχαριστῶ τὴν ἀγαπητὴν μου Μαιεδόνισσα, γιὰ τὸ ἀληθινὰ πολυτίμητόν σου δῶρον.

Πῶς νὰναλάω τὴν ἐκδρομὴν, Ἑλλάς τοῦ Μεγάλου Ἀλεξάνδρου, χωρὶς νὰ ἔχω τὴν ἐνθάρονται μερικὸν τουλάχιστον φίλον μου ἀπὸ τὰς Ἀθήνας καὶ τὸν Πειραιά; Ὑποθέτω ὅμως ὅτι θὰ τὴν κάμῃ ὁ κ. Δραγάτης, καὶ ὅσοι ἔχουν τὸν πόθον νὰ ἐπισκεφθοῦν τὸ Θερμοπύλειον, ἄς τὸν ἀκολουθήσουν. Ὁ δὲ δημοσιεύω ἐν καιρῷ τὴν σχετικὴν εἰδοποίησιν.

Φίλε Σ. Κ. Σ., ἡ «Φωτεινὴ Σάντρα» δὲν εἶνε τυπωμένη, τὸ δὲ χειρόγραφον τὸ ὅποιον ἔχει ὁ συγγραφεὺς, εἶνε πολὺ δυσανάγνωστον καὶ δὲν θὰ σοῦ ἔχρησθῃ εἰς τίποτε. Ἐν τὸς ὀλίγοις ὅμως θὰ ἐκδοθῶν εἰς βιβλίον ὅλα τὰ θεατρικὰ ἔργα τοῦ κ. Φαίδωνος καὶ τότε τὰ ἀγοράξῃς.

Ἔκαμε πολὺ καλὰ ἡ μητέρα σου, Ἀννίβα Καρχηδόνη, ποῦ σοῦ ἀπηγόρευσε νὰ γοργώσῃς ἄλλα περιοδικά. Διὰ τὴν ἡλιεταν σου ἡ «Διάπλασις» εἶνε ἀρκετὴ. Μὲ τὰ ἄλλα θὰ ἔγανες τὸν καιρὸν σου καὶ θὰ ἐδλάπτεισ ἴσως, διότι ἀκαίρως παντὶ πράγματι.

Χαίρω πολὺ διὰ τὴν ἀπόφασίν σου, Περιπλανώμενη Ἀθηναῖε, καὶ ἐλπίζω νὰ ἐμμείνῃς. Διὰτὶ νὰ δημιουργήσῃς τόσῳ πομπῶδες τίτλους; Δὲν τὸ ἡξέρουτε ὅτι θὰ προσεκορῶται κατὰ τὸν φιλοδοξίαν;

Ὁραϊοτάτας ἐπιστολάς μου ἐστειλάν αὐτὴν τὴν ἐβδομάδα καὶ οἱ ἐξῆς, πρὸς τοὺς ὁποίους ὁ

χώρος δὲν μοῦ ἐπιτρέπει νὰ παντῆσω, ὡς ἐπαύριον, ἐπεὶ τὸς: Ἐξόριστος Ἀθῆναι (ἢ Μαργαρίτα Στέφα) τιμᾶται (δρ. 3.) Φασαγιὰ τοῦ Σαντιλέ, Κορηνοπούλα, Ἡρώ τῆς Λιμνῆς καὶ Τρελλὴ Νεότης (ἂν θέλῃς, ξαναπρότεινε) διὰ τὰς τρεῖς πρώτας προτάσεις τοῦ αὐτοῦ φύλλου πληροῖται κανεὶς 25 λεπτά· εἰς αὐτὰ συμπεριλαμβάνονται ὅλα.

ΔΙΑ ΤΗΝ Σ. Σ. Σ.

Ἐγγιζόνται: «Ὀνειρον» τῆς Ἐξορίστου Ἀθῆναι. — Διάφορα τῆς Ἐλάφου τῆς Αἰγυπτίου. — «Τὸ παιδάκι» τοῦ Ἀθανασίου Διάκου. — Ἡ ἔορτῆ τῆς Σημαίας τοῦ Περιοιλιανωμένου Ἀθηναίου. — «Ὀνειρον» τὸν Σπυριδίου Μενεξιδῶν. — «Μεσάνυχτα» τὸν Μαύρον Ματιῶν. — «Ὁ Τράγος» τῆς Βάρκας τοῦ Καναῆ. — Παῖδ. Πνεύματα διαφόρων.

Ἀπογοηζόνται: «Ἡ μεγαλητέρα δυστυχία» (πολὺ θεολογικόν). — «Ἀνέκδοτον» (γνωστότατον). — «Κρήτη-Λύγρον» (ὁμοιοκαταληξία λαθησμένα). — «Νὰ πηδάω» καὶ «Ποῖος ἔφαγε τὸ πράσο» (ἀκατάλληλα). — «Τὸ φάντασμα». — «Ἐφρος - Φθινόπωρον» (ἀνακρίβεια εἰς τὴν περιγραφὴν τῆς πραγματικῆς ζωῆς).

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

Ἰοδὲν ψευδώνυμον ἐγκρίθη ἢ ἀνεκδοταί, ἂν δὲν συνοδεύεται ἀπὸ τὸν δικαιώματον τῆς 1. Τὰ ἐγκρινόμενα ἢ ἀνεκδοταί ἰσχύουν μέχρι τῆς 30 Νοεμβρίου 1910. Ὅσα συνοδεύονται ἀπὸ α. ἀνῆκον εἰς ἄγριον, καὶ ὅσα ἀπὸ κ. εἰς κοίτιαι.

Νέα ψευδώνυμα: Ἀδελφὴ ἢ Λευκοῦ, α. (Πανελληνίως) Πῶς λατρεῖον τὴν Ἑλλάδα, κ. (Πανελληνίως) Κορηνοπούλα, κ. (Φ.) Σέβλου Χόλμς, α. (Π.); Ἰδανικ

